

[Himmelstrup.]

nes, at alt dette er uden Interesse, for jeg er uenig med det ærede Medlem Hr. Hasle i — og han er for saa vidt ogsaa uenig med sig selv, saadan maatte jeg forstaa ham —, at det vigtigste i det ærede Medlem Hr. Hasles Forespørgsel var dette, hvorledes disse Principper er fulgt i det her foreliggende Forhold. Det vigtigste var det, det ærede Medlem Hr. Hasle kom ind paa senere, da han udtalte: Hvordan kan det overhovedet gaa til, at der kan rejses Sag mod en Mand, som det er sket her i Sagen mod Frits Clausen, for Bagvaskelse efter § 268 i Straffeloven, naar Anklagemyndigheden maa være vidende om, at der foreligger Dokumenter, som, hvis de kommer offentligt frem, efter alle Solemærker at dømme, i og hvert Tilfælde efter det, det ærede Medlem Hr. Hasle har sagt, nødvendigvis maa faa Indflydelse paa Domstolens Syn paa hele denne Sag?

Jeg kan ikke nægte, at jeg synes, den højtærede Justitsminister slipper lovlig let fra det, naar han siger: Det kan jeg ikke vide noget om; det er Anklagemyndigheden, der bestemmer, paa hvilket Grundlag og i hvilket Omfang en eller anden Anklage skal rejses, om det skal ske efter § 267 i Forbindelse med § 268, eller hvorledes det nu skal gøres. Det forekommer mig ikke, at det er tilstrækkeligt, at den højtærede Justitsminister afviser dette og siger: Det kan jeg som Minister ikke vide noget om — for Justitsministeren har Ansvaret, i hvert Fald det parlamentariske Ansvar, for alt, hvad der i den Henseende sker. Derfor kan den højtærede Justitsminister ikke afvise Sagen med at sige: Det er noget, Rigsadvokaten bestemmer, det kan jeg virkelig ikke løbe og undersøge alt sammen. Men det er netop Justitsministerens Ansvar.

Jeg husker et Tilfælde under Krigen, hvor der blev rejst Anklage mod en eller anden Forvaltning i et eller andet Nævn, hvor det maaske ikke var gaaet saa rigtigt til, som det skulde, og da det blev offentligt paatalt, sagde den daværende Indenrigsminister, under hvis Ressort dette Nævn arbejdede, følgende: Alt, hvad der sker i dette Nævn, tager Indenrigsministeren Ansvaret for! Det er da klart; hvordan skulde en Justitsminister virkelig kunne flygte fra sit Ansvar paa den Maade og sige: Det kommer ikke mig ved, det vil jeg ikke have noget Ansvar for?

Det forekommer mig, at det allervigtigste, den ærede Forespørger har fremdraget, er netop dette: Hvordan kan det egentlig gaa til, at saadan en Anklage kan

rejses af Anklagemyndigheden, naar den er vidende om, at der foreligger Dokumenter, som, hvis de kommer offentligt frem, vil faa Indflydelse paa selve Dommen? Det er det vigtigste i hele denne Sag, ja, det er det eneste, der har Interesse. Alt det andet med Justitsministerens folkeretlige Redegørelse og administrative Praksis er i denne Sammenhæng ganske uden Interesse.

Den højtærede Justitsminister har i det Interview, han har ladet tilflyde Dagspressen den 17. Januar, stærkt fremhævet, at Hemmeligholdelsen af disse Dokumenter skete af rent principielle Grunde. Jeg maa nu sige, at jeg synes, saadan noget er meget forkert: at afslaa den Slags Ting af principielle Grunde — netop naar det er Dokumenter af meget stor Interesse for den paa-gældende Sag. Jeg mener i det hele taget, at Bestemmelsen i Retsplejelovens § 749, som den højtærede Justitsminister paabe-raaber sig, og som gentagne Gange er blevet citeret her baade af den højtærede Justitsminister og af det ærede Medlem Hr. Hasle, er uheldig. Jeg mener, at Hemmeligholdelse af offentlige Dokumenter er alt for udbredt i dette Land. I et Land som Sverige kan faktisk enhver faa udleveret alle offentlige Dokumenter og Attester; en Mand fra Gaden kan gaa op og faa dem udleveret og ogsaa offentliggøre dem.

Her i Landet breder sig derimod efterhaanden et Hemmelighedskræmmeri, som er fuldkommen forfærdende og fuldkommen ødelæggende for den offentlige Debat. Det er naturligvis overordentlig behageligt for den høje Regering at kunne bestemme, hvad der maa diskuteres offentligt, men det er ødelæggende for en virkelig offentlig Debat, navnlig naar det misbruges i den Grad, som Tilfældet faktisk er.

Jeg mener, at Bestemmelsen i Straffelovens § 152 er alt for vidtgaaende. Jeg mener, at den Maade, hvorpaa man fra den høje Regerings Side snart klausulerer dette, snart hint Stof, er absolut uheldig og bør paatales. Jeg mener ogsaa, at det er Udtryk for Mangel paa Mod. Det er netop Udtryk for, at man ikke tør diskutere Spørgsmaalene offentligt. Hvorfor skal Ting som Forhandlinger om Valutatildelinger og saadant noget være fortrolige? Det er mig fuldkommen ufatteligt.

Jeg ved godt, at der f. Eks. i Det udenrigspolitiske Nævn en Gang imellem — det sker nu meget sjældent — kan komme Ting frem, som bør være fortrolige; men det Hemmelighedskræmmeri, der i saa Henseende drives, er fuldkommen latterligt. Det kan føre til pudsige Ting. Jeg kan